

en högre grad af samwetsqwal, ty eljest kunde hon falla i förtwisflan, och alldrig taga emot någon nåd, som Judæ exempel utwisar: och att i helwetet är qwal och ångest, som swarar emot syndernas gruslighet; men som hon ännu wore i nådens tid, så borde det wara hennes hufwudsaf, att tänka på Christi blod, som bättre talar än Abels blod; och då hon wore en genom Guds blod dyrt återlöst själ, fast hon hade åsamkat sig en sådan blodskuld, så wille Herren, att hon allenast skulle låta hjälpa sig, och ej genom en så förderflig egensinnighet förhårda sitt hjerta, och ej emottaga nåd och förlåtelse o. s. w. Men hon mottog inga tillrättawisningar, utan framhårdade flera weckor i denna egensinnighet. Hon bad träget att komma till en sådan syndaångest och samwetsqwal, som ofwan nämndt är, och, som hon efteråt berättade, att Gud skulle låta djefwulen wisa sig för henne, på det att hon derigenom måtte komma till en rätt förskräckelse och själaångest. Man förehöll henne, huru hon härigenom ökade synd på synd, och att det wore Guds barmhertighet, som icke gjort efter hennes dåraktiga önskan; ty om det skett, att hon blott fått se en skymt af djefwulen, hade hon antingen dött af förskräckelse, eller kommit ifrån sina sinnen; hwarpå jag berättade henne ett mig bekant exempel af en studerande person, som sådant hände, hwilken ett halft år efter den händelsen war ursinnig, och då han återfick förståndet, war han till hjertat lika o-hulpen som förut. Efter denna tid började hon litet att besinna sig, och hörde med uppmärksamhet på det som sades, gaf hopp att blif-

wa mera stilla, och att gå ifrån denna sin hårdnackade egensinnighet, såsom ock hos henne spordes en werling af ljus och mörker i detta afseende; men tankan om nödwändigheten af en stor syndaånger låg henne stundom mycket nära. Under det man sålunda gjorde sig hopp, att det snart skulle uppgå ljus för henne i detta mörker, och att hon skulle få se Herren under ansigtet, råkade hon i en ny och annan slags förwirring, än den ofwännämnda, som förorsakades deraf, att hon kom att samtala med twänne oförfarna lärare, hwaraf den ena sade, att det fordrades icke mera, än bekännelse och ånger, samt af honom å embetetets wagnar meddelad förlåtelse, då hon wore beredd till döden. Den andre åter wille intala henne, att hon för den allmänna försoningen wore salig och en Christi brud, allenast hon detta trodde. Af sådant tal blef hon något förwillad och orolig i början, men kom snart till ljus i dessa omständigheter, hwarwid hon underwisades, att hwarken ånger, utan tro, eller förlåtelse på jorden, utan förlåtelse i himmelen, galler något till en syndares frälsning, emedan förlåtelsen endast och allenast kan ske wid Nådastolen, som är satt genom tron i Christi blod (Rom. 3:), och att, oaktadt den skeddä fullkomliga försoningen, alla menniskor woro wredens barn, intill deß densamma genom tron annammas, och att hon, i sitt närwarande tillstånd, wist icke wore någon Christi brud, men kunde snart blifwa, om hon icke längre wille hindra Honom, att komma sig när och få lif i Hans Namn, som är deßamma, som att tro på Herren Jesum o. s. w. Detta fann

hon strax wara med sanningen öfwerensstämmande, och, på min förmaning, lofwade, att icke höra eller tala med dessa lärare, deraf den senare, som den tiden predikade för fångarne i stadens arrestrum, war bekant för den gudlösa läran, att alla menniskor woro Guds barn, för det de woro genom Jesum återlösta. Och som denne falske ledare sedermera för denna lära angafs, blef han derefter landsförwisad; men då han åter kom tillbaka, blandade han sig i partisaker, tills han wid revolutionen 1772 insattes i hånke, der han slutligen dog, hwilket för historiens skull här på sidan nämnes. — Ehuru denna dödsfånge, som sagdt är, gaf mig sitt löfte, att hwarken höra eller tala med denne läraren, hånke sig dock, Söndagen derefter, då han predikade för fångarne på Stads-huset, der hon ock satt, att hon af waktmästaren blef tillsagd att afhöra predikan, det hon också måste göra. Wid detta tillfälle talade han med henne enskildt, hwaröfwer hon blef mycket orolig, samt rubbades uti den ringa stillhet, hon förut hade kommit till. Jag kunde märka detta, när jag wid middagstiden samma Söndag kom till henne, då hon berättade allt för mig. Nu war ej annat råd att gifwa henne, i denna förwirring, än att hon under bön skulle låta sin själs eländiga tillstånd blifwa kunnigt för den henne älskande Frälsaren, som, då ingen annan kunde, så både kunde, wille och skulle Han hjälpa henne. Och på det hon så mycket ledigare, utan hinder, måtte få fördraga Frälsaren sitt åliggande, tillsade jag Waktmästaren att icke upplåta arrestrummet för någon, hwem det ock wore, att komma in

till henne, tills jag emot aftonen återkom. Jag gick då derifrån, sedan jag med en kort bön anbefallt henne i den ömhjertade Frälsarens händer.

När jag återkom till henne, fann jag hennes ansigte wara blidare, och att hon war nöjdare till sinnes, än då jag lemna-de henne. Detta ingaf mig hopp att hennes förlofning ur mörkrets fjättrar snart skulle nalkas; dock gick mycken tid förbi, innan hon kom dertill, under omwexling af hopp och fruktan, och de tankar kommo som oftast för henne, att hon icke wore rätt uppväckt, och icke hade en nog bedröfwad ande. Emellertid blef dödsdagen utsatt, och efter några dagar skulle executionen försiggå; men detta förorsakade ingen ändring i hennes tillstånd, ty det felades henne icke så mycket ljus, som trons lif. Man rådde henne att i stillhet lemna Frälsaren fria händer med hjertat, hugnade henne med berättelser om de andra dödsfångarne, huru de, utan qwäljande syndaånger, blifwit hulpne, under det de woro stilla och affstodo ifrån sitt egna verkande, och med hwad wißhet, glädje och frimodighet de afbidade sin dödsdag, och ansågo den såsom sin bröllopsdag. Hon afhörde detta med mycket åtgifwande, och föreföll det henne otroligt, att på detta sätt och för så godt pris blifwa salig. Nu återstodo endast 3 dagar för henne i Nådens tid. Jag sade då åt Caplanen, i Catharinæ församling, som äfwen gått till henne, att wi borde anhålla om uppfkof med hennes afrättande, tills hon blefwe sfiicklig dertill. När han icke fann detta nödigt, utan påstod, att hon wore tillräckligt be-

redd, så snart hon ångrat sina synder och han förkunnat henne förlåtelse för desamma, lät jag honom förstå, att han ensam måste följa henne ut, emedan jag icke kunde draga öfwer mitt samwete att wara följaktig; han skulle få se, att hon på wägen skulle öfwerljuddt ropa, att hon doge osalig, och alltså owillkorligt den gången blifwa tillbakaförd. Af fruktan för detta, och som han icke ensam wille wäga affären, samtyckte han att göra mig sällskap till Slotts-Cansliet, för att anhålla om något uppskof med hennes afrättande. Wi följdes således dit och fingo strax företräde. Efter anmälandet af wårt ärende, och på tillfrågan om delinqventens sjålatillstånd, gafs ett utwäldt tillfälle, på ett så owanligt ställe, att omständligen förtälja, huru hon kommit till uppväckelse utur sin förra synda- och säkerhets-sömn, men att henne felades trons lif och fulla förtrostan på den i Christo skeddå försoningen o. s. w. Detta afhöordes med mycket åtgifwande och en stor tystnad af de många församlade parter och Canslibetjenter, som hade ställt sig på båda sidor af rummet. På tillfrågan, huru långt anstånd som begärdes, swarades, att man icke kunde utsätta någon wiß dag eller stund, ty det berodde icke på Frålsaren, som är redo att göra henne salig när som helst, utan det komme an på delinqventen sjelf, som har i sin frihet att hindra eller emottaga Nåd och låta hjälpa sig; men jag hoppades, att det icke skulle gå långt omkring, innan den saliga stunden infaller, då hon blifwer stilla och låter hjälpa sig, som hittills icke skett, med det mera, som hörer till den förwärfwade salighetens tillämp-

ning efter Jesu Evangelium. Derpå resolberades, att executionen skulle ännu 8 dagar uppskjutas, och om längre uppskof behöfdes, lemnades frihet att derom vidare ansökning göra, hwarpå wi afträdde med all nåds och wälsignelses tillöfnan öfwer Herrarne uti den höga Kongl. Rätten, för den emot denna dödsfånge wisade ömhet och barmhertighet.

Cajsa Dlofsdotter wiste allsintet af detta, och man höll det alldeles doldt för henne, på det att denna glada och oförwäntade underrättelse skulle hos henne förorsaka en wälsignad werkan, som den också gjorde, hwilket nu skall berättas. Närmare aftonen samma dag gick jag, i sällskap med en annan Christi tjenare, till henne i Stadsbus-fängelset. Som hon nu ej annat wiste, än att hon dagen derpå skulle aflifwas — och på det denna tidning skulle blifwa henne så mycket hugneligare och hafwa så mycket bättre ingång i hennes hjerta till böjelse och förundran — började wi tala för henne utur en Lagens ton, om den åfventyrliga och förskräckliga förändring ur tiden in i ewigheten, som hennes sjål nu förestod: huru hon genom sin otro och egensinnighet laggt Frålsaren hinder i wägen till sin sjåls räddning: huru intet af Christi tjenare wore försummadt, hwad widkommer tillhandagäendet med underwisning om all Guds nåd till saligheten o. s. w. Undtligen, och sedan alla widtagna mått och steg till hennes saliggörelse woro fruktlöst aflupne, sade wi, att wårt ärende till henne denna gång wore att taga sista afskedet af henne, eftersom jag icke kunde hafwa hjerta till att wara vittne till hennes osaliga färd in i ewigheten; och

som jag trodde, att hon icke wille begära detta af mig, så skulle den andra Presten, hwilken wille styrka henne i den tankan, att hon wore beredd, icke hafwa betänkande wid att wara henne följaktig till afrättsplatsen, med sådant mer, som kunde sätta hennes af naturen ingenting mindre än welsinnta och blödiga hjerta i råddhåga, rörelse och förlågenhet efter hjelp. Hon blef då betagen af en stor ångest, swarade icke mycket hårtill, begärde allenast, att en af hennes wänner, som hon nämnde i namn, skulle få blifwa hos henne den sista natten; och fortwarade detta wårt samtal med henne till kl. 9 på aftonen.

Wid det wi låtsades wilja gå bort och taga slutligt farwål af henne, sade jag: Gajsa! hwad skulle ditt hjerta wäl tänka, om du i morgon sluppe att föras ut, och om du ännu finge några nådedagar i tiden att besinna dig på? Tänk, att jag nu kan bära dig detta budskap! Men hennes hjerta tänkte annat, som Jacob, när han fick tidningen, att Joseph ännu lefde. Uck! sade hon, det kan jag icke tro. Kåre! sade hon widare, om jag skulle tro detta, och finge sedan se, att det icke wore så, då blefwe min ångest större, än den är: detta är icke möjligt! Men då jag förtäljde för henne, huru jag, af ömhet för hennes själ — fast hon icke sjelf bedt mig derom —, warit uppe i Slotts-Gansliet, begårt och fått ännu 8 dagars uppflor med executionen, och tillade afwen, att bålet ännu icke wore uppbyggdt, skarprättaren icke tillsagd och att deß hxa icke skulle brukas i morgon; och då jag bethgade allt detta, samt än en gång tillade, att wi

skulle få hafwa henne hos oss några dagar: — då wardt hennes ande lefwande som Jacobs, när han såg wagnarne ifrån Egypten, och hon kunde för glädje och förundran knappast säga ett ord.

Genom sitt ofwan omförmålta egensinniga stråfwande och arbetande hade hennes kropps-krafter blifwit så utmårglade och medtagna, att hon af wanmakt låg uti lastwen, och förmodde icke mycket tala, hwarföre wi måste hjelpa henne ned på golfwet, der wi föllo på knå, en på hwardera sidan om henne. En af oss började att med en kort bön framlägga hennes själanöd för den wålsignande Guden och Meniskofränden. Hon fick då krafter att sjelf be-
 dia med egna ord, tagne ur hjertat: hon bekände för Herren sin dårskap, egensinnighet och otro, hwarigenom hon i all sin tid, och isynnerhet sedan hon kommit i fångellet, förhårdat sitt hjerta: hon bad om förlåtelse dertföre: hon tackade för den skedda förskoningen från att oberedd utföras till döden, och att hon ännu fått dessa nådedagar att lefwa uppå: bad om nåd, att nu kunna på desamma låta Herren få lediga händer med sitt hjerta. Hon bad med böjelse och en ödmjuk ande, så länge hennes wanmaktighet det kunde medgifwa, och den andre af oss slutade sedan med en hjertlig bön för henne och antwardade henne i Förbarmarens ömma händer, under godt hopp, att detta förlorade får nu måtte låta taga och bära sig hem till herdahuset. Detta war en högtidlig och wålsignad stund för oss alla tre, som stådse blifwer mig oförgätlig. Wi hjälpte henne sedan upp från golfwet i hennes brits, suto en

liten stund, gingo derefter wår wåg, och lemnade henne uppå Dens ömma hjerta, som hennes själ får hade. Efter wår bortgång fick hon den natten en rolig hwila, som hon förut föga haft under sin fängelse-tid. När jag morgonen derpå åter besökte henne, war hon munter och glad öfwer det gifna uppskofwet: hon wiste att berätta om sin förra egensinnighet, otro och hårdnackhet, samt huru illa hon uppsört sig hela tiden, som förhårdat sig o. s. w. Hennes ansigte war nu blidare och hon, både till tal, åthåfwor och målföre annorlunda än förr, så att jag med fågnad påserade en och annan timma hos henne, under glädligt hopp, att Herren skulle blifwa full egare af hennes hjerta, hwilket åfwen intråffade. De öfriga dagarne framstredo för henne i en sinnesstämmning under bön och samtal, med en stilla anda, utan serdeles omwexling af ljusa och mörka stunder; ty hennes hjerta hade stannat i sin Brudgummes famn, i salighetens hamn. Churu hon tillförene warit till kroppen en stark och frik människa, så hade hon dock genom sömlösa nåtter och oftanämnda egna werlande, åsamkat sig en moder- eller mjåltsjuka, hwartill hon annars af naturen icke hade den ringaste fallenhet, så att man genom medikamenter stundom måste skaffa henne någon lindring, hwarigenom, såwål som att hon fick litet appetit att äta; kroppens krafter på dessa få dagar så tilltogo, under ett nöjdt sinne, att hon kunde sitta uppe och gå litet omkring i rummet. Nu war hon kommen i Herdens famn, och derigenom upphörde min för henne hafda ångest och bekymmer; jag hade numera i det stål-

let många glada och fågnessamma stunder hos henne, då wi talades wid och jag med hugnad kunde märka, att det gamla war förgånget. Wi behöfde således icke ytterligare begära uppskof med den till följande Onsdagen utsatta execution. Tisdags afton besökte wi henne och hade en skön stund tillsammans, då den Christi-tjenaren, som ofta blifwit nämnd, blef hos henne öfwer natten, jemte en annan Jesu wån. Man talade då och då med henne, men lemnade henne hellst i stillhet med Frålsaren, och hon fick åfwen en rolig hwila denna natt.

Kl. 4 om morgonen påföljande dag gick jag, jemte några andra wänner, till hennes arrestrum, då hon ännu sof; hon wakenade dock strax, och helsade på oss med en glad och munter min, samt rörande, fast korta utlåtelse. Wi hade litet warmt kaffe med oss, hwilket wi med henne drucko tillsammans, och war Den ibland oss, som fågnade wåra hjertan med en frid och glädje, som war mycket kånbar. Wi föllo derpå ned på knå, och Cajsa utgjöt sitt hjerta för Herran med egna ord, som woro smorda och warma, i en stilla anda, utan håpenhet och egen werksamhet, liksom icke hennes dödsdag nu warit för handen.

Kåmners-Nåtten hade warit så artig och inrymt åt oss sitt stora rum att hålla Skriftermålet uti, då tillika alla kamrarne bredwid lemnades öppna för folk, som ditkommo. Nu war kl. inemot 6 om morgonen, då, och sedan Cajsa under tårar tagit ett ömt farwål af dem, som besökt henne denna morgon, med tilllägg af denna önskan, att de så wist en gång skulle få råtas tillsammans hos Frålsaren, som

hon i dag finge komma till Honom i Paradi-
set, så följde hon mig upp i salen, der så myc-
ket folk war församladt, som dersammastådes,
äfwensåwål som i rummen bredwid och i för-
stugan, kunde inrymmas. Cassa ställdes främst
bredwid mig, dock med menniskor omgifwen på
alla sidor. Hon stod der med en stilla, jemn
och böjlig min, och då först en till ämnet lämp-
lig psalm blifwit affjungen, börjades Skrif-
termålet. Texten war tagen ur Ebr. 12 Cap.
J ären komne till nya Testamentsens Med-
lare Jesum, och till stänkelseblodet, som bätt-
re talar, än Abels blod. Herren gaf en stor
nåd att tala med en hjertans böjelse och känn-
bar nådewerkan öfwer dessa Evangeliska ord,
som wisade sig på många närwarande. Hon
afhörde detta tal med mycken stillhet, och då
och då märktes täckliga tårar i hennes ögon.
När talet war slutadt, och jag ishunnerhet wän-
de mig till henne med frågor, om icke hennes
obrutna, högmodiga och arga sinne kommit
honne att på ett menlöst och oskyldigt barn be-
gå en sådan mordgerning: om hon icke sedan
i flera weckor genom ett egensinnigt arbete we-
lat i en hög grad af helwetes-ångest och sam-
wetsdom heldre höra Abels blod, än det bätt-
re talande Christi blod: om hon icke trott, att
det förra skulle mera verka på hennes saliggö-
relse, än det senare: om hon icke ansåge sin
hjertans otro, kallsinlighet, hårdnackhet i det
fallet för ett osaligt tillstånd, i hwilket hon
blifwit förlorad, om hon i detsamma skulle gått
ur tiden: om hon icke ansåge för en oförmån-
lad och owärderlig Herrans nåd, som bewett
Öfwerheten, att hon icke i dag 8-dagar sedan

blef afrättad: om icke Herren på dessa nåde-
dagar låtit henne få se och tro, det hon förut
hwarcken trott eller sett, nemligen att Jesu blod
bättre talar än Abels: att Han gjort henne,
som varit en så säter, hårdnackad och i otro
insnård synderska rättfärdig wid Nådastolen,
som är satt genom tron i Hans blod, utan hen-
nes åtgärd och tillhjälp: om hon icke wore för-
wisad derom, att hon nu är salig och efter få
stunder får insomna i Hans famn, får och si-
da: — med flere sådana spørsmål, till hwilka
hon med ett ljutt och behagligt målföre tydli-
gen swarade, och satte dermed alla närwarande
i en stor förundran och helsosam estertanka.
Derefter börjades syndabekännelsen, den hon
ock tillika gjorde med en klar och öm röst,
då det församlade folket började låta höra gny
och snibstande; men då hon kom till de orden
i densamma: som i alla mina lifsdagar
ett syndigt lefwerne fört hafwer, tillade
hon detta: jag har icke endast syndat wan-
liga synder, som andra menniskor, utan jag
har i ondskan och högmod gått så långt, att
jag utgjutit menniskoblod: jag har varit kall-
sinnig, framhårdad i otro och hårdnackhet
ifran min ungdom, och under min långa fän-
gelsetid i egensinnighet förhårdad mitt hjerta;
när hon började bekänna detta, så hördes ett
öfwerljuddt gråtande på folket. Hon tillade ord
på många ställen i denna bekännelse, som nu
äro fallne mig ur minnet. När hon sist kom
till den bönen: Den allsmåktige, ewige
Gud = = = förlåte mig alla mina synder,
yttrade hon sin wisshet derom, att syndaskulden
war utplånad och förlåten, med tacksågelse till

Frälsaren, som kastat hennes synder bakom sin rygg i hafwets djup. Jag har ofwänförligt anmärkt, att Cajsa hade alldeles icke något mekt och rörligt sinnelag, utan twertom, och att jag ganska sällan sett henne falla någon tår; men när hon kom att widröra sin hårdnackhet och Menniskowännens ömma och förbarmande hjerta — då utbrast hennes hjerta och ögon i gråt och tårar.

Sedan syndabekännelsen war gjord, meddelades henne absolution i Dens Namn, som sagt: Swilkom I förlåten synderna, dem förlåtas de m. m. (Joh. 20:), hwarefter, under en wälsignad känning af denna stora handling, Jesu lekamens och blods Sakrament henne meddelades, då hon en liten stund låg på knä under Wälsignelsen och till dess det blef gjordt rum för oss, att gå tillbaka ned i arrestrummet. Detta skedde omkring kl. 8, då hon war wid en förnöjd och lugn sinnesställning. Hon började nu att litet ordna om sina småsaker, böcker och kläder, hon hade hos sig, som hon delade åt sina wänner och en sin syster, som war på landet, samt tog afsked af sina förre bekanta. Sedan suto wi stilla till kl. 9, då makten redan war uppställd utanför huset. Som hennes kroppskrafter woro så afmattade, att hon ej förmådde gå, war den anstalt widtagen, att hon skulle få åka i en Chais. Jag och Caplanen från Catharinæ församling gingo en på hwardera sidan om henne. Cajsa tyckte icke om att jag skulle gå, utan wille att jag skulle åka med henne; men för att icke genera den andre Presten, som då måst gå ensam, kunde jag icke bifalla hennes önskan; och som hon nu

war i Jesu händer, hade jag ingen mera omsorg om henne. Under wägen till afrättsplassen talades då och då några ord till henne, med erinran af en och annan af de små sköna versar ur Sions Sång, dem hon kunde utantill. Wi kommo sålunda fram till stället. Hennes förnöjda och lugna utseende förblef oförändradt. Hon gjorde en kort bön, hwarefter sjöngs den wanliga Psalmen: "I Christi sår jag somnar in" m. m., då hon gief upp på bålet, utan någon synnerlig rörelse och försaghet. — Jag får här på sidan berätta en liten anekdot, som bär vittne om hennes sinneslugn och ostörda eftertänka. Jag hade för en wisk orsak skull sagt henne, huru Mästermannens betjenter, efter hufwudets afhuggande, då kroppen skall kastas ned i bålet, owärdsamt hafwad den öfra delen förut, hwaraf den nedra wanligen blottas. Detta hade hon kommit ihåg, hwarföre hon, sedan hon tagit afsked af oss, och skulle knyta ett klåde för sina ögon, tog fram ett band, för att knyta nedom klädningen. Jag sade henne då, att det icke behöfdes, emedan jag wille draga försorg derom, hwarmed hon låt sig nöja. Sedan alltså hufwudet med behändighet war skildt ifrån kroppen, beställde jag genom Skarprättaren, att den icke miswärdades, utan kom på behörigt sätt ned i bålet. Derefter affjöngs versen: "Så låter, menniskor alla" m. m. Jag gief derpå med glädje hem, och hade med några wänner en fröjdedag öfwer hennes saliga bortgång ur jämmerdalen.

Peter Sellegrens
A f f e d s = B r e f

till

Ännerstads och Röttja församlingar, hwarest
han uti 14 års tid varit Lärare, då han, för
öfwat bedrägeri emot Riksbens Ständers Bank,
på Serntorget i Stockholm, undergick det ho-
nom ådömda dödsstraffet; uppsatt i des fängel-
serum och på Executions-platsen öfwer-
lemnadt, med bewekelig anhållan,
att det, genom trycket, måtte
allmänt göras.

---

1 Corinth. 1: 18.

Det tal om korset, är en galenskap dem som förtappas: men oss, som salige wardom, är det en Guds kraft.

Luc. 15: 7.

Det warder glädje i himmelen öfwer en syndare, den sig bättrar, mer än öfwer nio och nittio rättfärdiga, som ingen bättring behöfwa.

Med Jesu blod dyrt återlöste, samt-
lige mine älskade Wänner och för
detta käre Uhörare!

När jag tänker uppå den ömhet och kärlek, som J, mine käre Wänner, uti samfältet 14 år, då jag varit Eder odugelige Lärare, på så mångfaldigt sätt emot mig och de mina så oförskylt wisat, samt bestimmar den oändeliga nåd, som barmhertighetens Gud, nu wid slutet af mina eländs dagar, mig öwärdigaste syndare låtit wedersfaras, har det legat mig storligen om hjertat, att igenom detta sändebref, innan jag aflider, få göra Eder allmänneligen bekant, både det olyckliga tillstånd, hwarutinnan jag hittills varit stadd, som och den barmhertighet, mig nu, wid mitt lefnads slut, är wedersfaren; med min hjertans innerliga bön till Gud, att mitt exempel måtte tjena så allä i gemen, som efter mitt aflidande detta läsa, som Eder ifsynnerhet, till warning, lärdom och uppväckelse, som varit i lifstiden mina Uhörare.

Jag kan för blygsel icke lyfta min ögon upp till himmelen, när jag nu efteråt med öppnade ögon får se det hisseliga mörker, och ofaliga hjertats tillstånd, hwaruti jag varit stadd all min lefnadstid, och hwarunder jag så öwärdigt fört ett så heligt och själawärdande Embete. Min blindhet uti den stora Evangelii och försonings läran, har varit obestriklig. Jag har ej rätteligen wördat och icke dyrt aftat det för werldens synder utgjutna försoningsblodet, och derföre icke rätt kunnat tala om min Frälsares aldracheligaste Person, Hans försonings lefwerne och lidande, om syndares rättfärdiggörelse af nåd, utan geringar, i tron uppå Sonom, med den deraf ofsiljaktigt följande hjertats helgelse och förnyelse, och om den i Herrans Ord uppenbarade salighetsordningen, med mera; utan, som J, mina kärafte Wänner, lären Eder bäst påminna, hufwudsakligen drifwit deruppå, att affå med

grofwa utwertes synder, och beslita sig om ett ärbart och fromt lefverne efter lagen. Och ehuruwäl jag och icke förteगत att yrka på Bättring och Tro, såsom en fälla till goda gerningar, så har jag dock alldrig uti Andans ljus rätt insett, mindre rätteligen utfördt denna stora läran, utan drifwit med mesta iswer uppå gerningar och den blotta utwertes Gudstjenstens iakttagande och så vidare, såsom något gällande till saligheten; och ehuru jag, under allt detta, predikat androm och varit sjelf straffelig, lagt bördor uppå andra, som jag sjelf icke widrört med mitt minsta finger, så hafwa dock många, som varit så blinde som jag, hållit mig, för en sådan utwertes iswer, för en nitisk och rättssinnig Christi tjänare.

Äf kärlek för Jesum har jag, som tyvärr oftast sker, alldrig predikat, utan af kärlek för mig sjelf uti Embetet sökt min egen ära och berömmelse, men icke Hans; icke destomindre gjorde jag mig i mitt syndamörker godt hopp, att kunna stå till swars för mitt Embete på den stora dagen, der dock, om icke den mig nu wedersarna Nåden kommit emellan, räkenstapen blifwit för mig odrägelig. När jag nu härjemte ser på mitt eget lefverne, så får jag ett skuldregister för mig af tiotusen pund; ty min orätta och falska tro kunde ej hafwa bättre frukter. I hafwen, kärafte Wänner, Oder något bekant, jag wet ännu mer, men Han, som ransakar hjertat, wet allt. Jag lider nu det mina gerningar värde äro, och om jag egde tusen lif, wore jag icke wärd behålla ett utaf dem. Ty ho hafwer varit afgudisk, och jag icke mer? Ho hafwer misbrukat Herrans Namn, och jag icke mer? Ho hafwer ohelgat Sabbathen, och jag icke mer? Ho har dräpitt, horat, stulit, ljugit? Ho har varit hämndgirig, bitter, arg? Ho har syndat med dryckenskap och swordom? Ho afundsam, högmodig? Med ett ord: Ho har följt och fullbordat alla köfvens gerningar, och jag icke mer?

Orsaken till detta och allt sådant ser jag nu efteråt varit egenteligen den i mitt hjerta fördolda, och för största hopen i werlden, så wäl som mig, obekanta hufwudsynden, nemligen otron emot Frälsaren, eller att jag ringa ättat min wälsignade Frälsares dyra blod, död och förfonings-offer, i tron på hwilken en förlorad själ endast blifwer salig och helig. — Så ömkelig har varit min lära och så straffbar min wandel.

När jag nu ändteligen i mitt syndamod hunnit löpa så långt, att jag, för min bekanta grofwa misgerning, förwerkat mitt lefamliga lif, fallit Domaren i händer, och deröfwer kommit i fångelse, bles ändå mitt hjerta i sitt förra womwända tillstånd, ja, kom så långt i förhärdelse, att jag, efter den heliga Mattwardens annammande uti Werio Stad, hade fullt uppsåt att föra wäld på mitt eget lif, som och wisserligen hade wunnit sin fullbordan, hwar det, genom Herrans nåd, icke blifwit uppenbart och i tid förekommit.

Långmodige Gud! jag stannar i bestörtning och förundran öfwer din oändeliga godhets och långmodighets rikedom: Du har dömt mig långsamliga, och regerat mig med mycken förskoning.

Emellertid fördes jag nu hit till Stockholm med ett lika beskaffat hjerta, som förr; Herren hade den nådiga omsorgen för mig, att rättssnade Herrans tjänare togo, uppå min annodan, sig an omsorg för min usla själ, och ehuruwäl desamme, under ständiga besök, ställde mig mitt hjertas förderf före, och underwisade mig om den rätta salighetens wäg, så lade jag dock allt sådant föga eller intet på hjertat, sade ja till allt med munnen, och för det öfriga smicrade mig med det obilliga hoppet, att få lefwa. Jag, förblindade själ, som heldre wille hafwa nåd af Öfwerheten att få behålla ett uselt lif, än af Frälsaren att få en frigjord själ och ewig frihet.

I ett sådant bedröfligt tillstånd framlede nu mina nådedagar, tills mitt ogrundade hopp om förskoning för dödsstraffet, bles alkeles ute; då kom jag uti en fasa för den mig förestående döden, men såg intet, att orsaken der till låg hos mig sjelf uti mitt ouppwäckta och otrogna hjerta.

Under det jag nu sökte, att efter min gamla wanart skrymta och förstålla mig, och wille gerna, att mine trogne och käre Lärare skulle tro det bästa om min omwändelse, hände sig, att de af en wis omständighet fingo ett för mig wälsignat och handgripligt tillfälle att öfwerlyga mig om min gräseliga okunnighet i andeliga ting, och mitt i grund förderfwade, och utom Nådens delaktighet stadda hjerta. Under det mina älsfelige Lärare wistte wisligen att nyttja detta tillfälle, kom jag nu, genom Guds nåd, att närmare få se in uti mitt eländes djup; här fick jag se ett försträcktligt syndaregister för mig stå, fullt med mittö-

ner brister, syndaskulder stora och små. Jag råkade här öfwer uti en hjertans ångest: synden begynte nu uti ett stort mått att öfverflöda, och war jag hart när att komma uppå de tankar, att mina synder woro större, än de kunde mig förlätne warda. Jag blef wäl, uti ett sådant min själs bekymmer, anledd att tänka på Guds Lam, som burit alla werldens synder; men som jag ej strar gaf denna underwisningen rum, utan tänkte, att kunna ställa mitt samwete tillfreds med eget werkande, och dermed, att jag bekände mina hittills hemlighällne mångfaldige synder och stygge gerningar, så hände sig, att jag icke fick någon samwetsro eller hwila uti mitt af lagsens ångest klända och omfattade hjerta.

Uti detta tillståndet framlebo flera dagar allt intill Pingsthelgden, då det hände sig, under det jag, efter mina trogne ledares råd, begynte något mer tänka uppå Nåden, att mina tankar blefwo förde på det härliga Språket, som finnes uti 2 Cor. 5: 19, 20: Gud war i Christo och försonade werlden med sig sjelf och förebrädde dem icke deras synder &c. Under betraktande af detta Evangeliska Språk och paralel rummet, Col. 1: 20: Gud har tillfredsställt genom blodet på sin Sons kors både det som är i himmelen och på jorden, — fick jag se ett gudomligt ljus uti den stora och för allt meniskt förnuft fördolda försoningshemligheten. Det war mig nu lifsom jag alldrig tillförene sedt dessa Språken; jag började förundra mig öfwer Guds kärlek, som gifwit enda Sonen till försoning för mina och hela werldens synder; det är mig omöjligt att säga med ord, huru jag war till mods wid denna sakens åtanke; ack! huru ofta har jag icke läst och sjelf anfördt tillförne dessa och dylika Språk, utan afgifwande och känning deraf. Det låg mig allt före, huru Gud försonat werlden med sig sjelf; Gud är uppenbar worden i Köttet; werlden skall nu allenast låta försona sig; eller annamma denna försoning. Jag tänkte nu med hugnad på det, att och mina synder genom blodet på Christi kors woro försont; kort att säga: jag blef nu fullkomligen öfwerlygd om denna lärans gudomliga och kraftiga samning, att Jesus Christus är Kommen i werlden att frälssa syndare, och att intet annat namn, än detta, är gifwet menniskom, i hwilke de kunna salige warda.

Nu wille wäl den milde Förbarmaren, igenom denna gudomliga öfwerlygelsen, verka uti mitt hjerta den rätta tron till försoningens werkelige annammande; men som jag ännu icke förstod mig på den stora skillnad, som är emellan bifallet eller öfwerlygelsen om Evangelii sanning i förståndet, och sjelfwa försonings-nådens emottagande och tillämpning med wiljan eller tron och sjelfwa förtröstan i hjertat; så att man kan, som jag nu efteråt fått se, i egen förfarenhet, hafwa det förra och icke ega det senare, man kan tro Propheterna, som Konung Agrippa trodde, och ändock icke hafwa den saliggörande Christna tron, Act. 26: 27, 28. Så hände sig, att jag för bittida gjorde mig för goda tankar om mig sjelf; jag gjorde mig hopp, att nu wara rättfärdiggjord, fröjdade mig öfwer detta härliga ljuset, grundade deruppå hoppet om min steddade omwändelse, och förwäntade häruppå en salig stilsresa ifrån werlden, när jag skulle af-lida. Och jag war i min oförfarenhet ej ringa misnöjd deröfwer, att mina ömsunta Lärare icke ännu wille anse detta, som med mig war föregånget, för en grundelig omwändelse. O! huru trång är icke den porten och smal den wägen, som drager till lifwet, och huru oböjligt är icke ett menniskohjerta att låta föra sig i den salighetsordningen, som uti den för förnuftet dåraktiga Evangelii lära är uppenbarad?

Men Herren, som war ömmare om min salighet, än jag sjelf, wälsignade de grundeliga underwisningar, som mig blefwo meddelade i denna angelägna omständighet, så att jag icke långt derefter fick se, huru jag tagit miste i saken, samt bebragit mig sjelf med en oriktig inbillning, och huru mig ännu felades hufwudpunkten, nemligen den rättfärdiggörande tron i hjertat, som gäller för Gud. Jag kom wäl häröfwer i början uti en stor häpenhet och bekymmer, men fick dock nu tillika nåd, att lemna mitt hjerta uti Frälsarens händer, jag fick ligga för hans fötter, under mitt förberwade och otrogna hjertas kämedom och tiggja om nåd, tro och försoning af honom, som den o-gudaktiga gör rättfärdigan utan gerningar.

Jag försporde då hos mig en hjertans åstundan och hunger efter Hans Blods delaktighet; den kärlek, hwarmed Gud älskade werlden, begynte nu blifwa utgjuten i mitt hjerta genom den helga Andan, och den för mi-

na och werldenes synder på träd hängde Frälsaren tog nu mitt hjerta, så att jag började kunna tro på Honom, och räkna Hans försonings gerningar och lidande för min salighet.

När detta så skedde, och jag, som den förlorade sonen, kom med ett fattigt, och af all egenrättfärdighet afklädt hjerta till min i Jesu försonte Fader, och begärde nåd för nåd, såsom ibland syndare den störste och uslaste, så värdade och han sig öfwer min själ gansta hjerteliga, slog mina misgerningar neder, och kastade mina synder bakom sin rygg i hassens djup; klädde min nakna själ uti de förwärfwade hwita rättfärdighets kläder, och barnaskaps Anden vittnade så med min anda, att jag började ropa: Abba, Färe Fader!

I detta nådens tillstånd är jag nu af idel oförskuldad nåd kommen; mig hafwer Herren bewist all långmodighet och barmhertighet; nu först kan jag med wisshet och försäkerhet säga: Det är ett fast ord, och i alla måtto wäl wärdt, att man det annammar, att Jesus Kristus är Kommen i werlden till att frälssa syndare, ibland hwilka jag är den förnämligaste. 1 Tim. 1: 15. "Nu smakar mig sött, Att Jesus har dödt"; nu sjunger jag med glädje, hwad jag för ofta sagt utan estertanka och sanning: "Utän Jesu jag förderfwas, Utän Jesu nåden är mig allt till ängst och men, Utän Jesu lif jag ärfwer, Och undkommer allt besvär; Ty mitt goda Jesus är. — Hjertans Jesu glädjekälla! Du äst genom tronan min Och i din blod är jag din" 2c. 2c. Min wän är nu min och jag är Hans, Cant. 2: 16. Jag lefwer, dock icke nu jag, utan Christus lefwer i mig, ty det jag nu lefwer i köttet, det lefwer jag i Guds Sons tro, den mig älskat hafwer och gifwit sig sjelf ut för mig, Gal. 2: 20.

Nu är min ängest ombytt i glädje, min förra fruktan för dödens bitterhet är förwänd uti ett tillfridswarande, och ästundar jag nu att så stillas hädan, och så wara hos Herranom alltid; nu wäntar jag med stillhet och mycken glädje på min i morgon förestående saliga dödsdag, då Herren skall förlossa mig af all ond gerning, och frälssa mig till sitt himmelska rike,

Till slut wänder jag mig nu till Eder, mine hjerteligen älsfede Wänner och för detta färe Åhörare! Jag har ej kunnat gifwa mig tillfreds, förr än jag, genom detta offentliga Åstedsbref, skulle få berättat för Eder alla i gemen, och hwar och en isynnerhet, huru det gått mig, sedan jag för min misgerning blef fångslig bortförd ifrån Eder, och hwad barmhertighet, nu wid slutet af min eländes-tid, mig är wedersaren.

I hafwen, käreaste Wänner, ifrån första stund jag kom till Eder och till den sista, då jag stilsdes ifrån Eder, wisat emot mig och mitt fattiga hus mycken och stor kärlek; och som I hafwen orsak, att försträckas öfwer det fasliga tillstånd, hwarutinnan all min lefnads tid framkwytt, så wet jag och wist, att I, käreaste wänner, äfwen glädjas med mig och Guds Änglar i himmelen öfwer denne store syndarens saliga omwändelse.

Det har qwalt mitt hjerta obestkrifligen, och uti ett hisseligt mått ökat mitt skuldregister och min swära syndabörda, att I skolen haft uti mig en så alldeles odugelig lärare och blind ledare, som och, jemte mitt säkra straffbara och werldsliga lefwerne i gemen, äfwen genom en så grof misshandel åstadkommit så stor förargelse. Men som min i Christo försonte Gud har af nåd allt detta mig förlåtit, så beder jag nu Eder allesamman hjerteligen, att I mig detta icke tillräknen!

Jag tackar Eder samteligen och synnerligen, hwar och en wid sitt namn, för all Eder bewista oförskuldade kärlek och ömhet; och om jag i lekamliga ting finge utbedja mig af Eder något, så wore det, att I welen af barmhertighet tänka uppå min efterlemnade olyckliga och fattiga Hustru och mina många i lekamlig uselhet efterlemnade små faderlösa Barn. Läfwad ware Herren! som tagit den bördan och omsorgen för dem ifrån mitt hjerta, och lagt den uppå sig, som will wara de faderlösas Fader och fattiga Enfors Förswarare. Den wälgerning, som I än ytterligare uppå dem wiljen bewisa, skall wara i en wälsignad ämimelse för Herranom, och Han skall det wedergälla i sinom tid.

Mine Åstelige! låten mig ännu tala några ord med Eder. Herren wet bäst huru Edra hjertan äro bestäffade för Honom. Är lärjungen icke öfwer sin mästare, är det nu icke annorlunda med Eder, än det war med mig, då

jag war Eder Lärare, så står det mer än illa till med Eder.

O! huru bred är icke den vägen, som drager till fördömmelsen, och huru många äro icke de, som wandra uppå honom!

I Christo Jesu galler hwarcken omskårelse eller förhud, intet utwertes, för menniskor ärbart lefwerne, galler, inga blott utwertes kyrko- och Nattwards-gångar, eller utwertes bön och sång; intet annat galler än ett nytt kreatur, och en tro, som är werkande genom kärlekens hjertat är under allt det förra som en hwitmenad grift, som är full med de dödas ben.

Käraste Wänner, och alle I, som detta mitt sista Afstedstal fån i Edra händer! låten Guds Anda utransfaka och bepröfwa Edra hjertan, att I måtten med öppnade ögon så se, huru med Edra själar tillstår.

Den som icke tror han skall warda fördömd. Tron är icke hvars mans; men nu bedraga sig gansta många med en falskeligen inbillad och sielfgjord tro, under all sin säkerhet och ogudaktighet.

Tron på Guds Son är ett Guds werk allena, och den will Herren gifwa hwar och en af sin barmhertighet, allenast man icke hindrar hans werk och förhårdar sitt hjerta.

Här är icke nog att hafwa kunskap af Herrans Ord om salighetens grund och ordning, att blifwa om dess gudomliga wisshet, till ett fullkomligt bifall, öfwertygad, hwaruti I hafwen ett lefwande bewis i mitt exempel, här måste wara en lefwande förtröstan, hjertats hwila och stödande på den i Jesu död steddä försoningen; det är den hjertans tro, hwarmed man blifwer rättfärdig för Gud, som Skriften oss lærer.

Men skall detta ste, måste den Helige Ande straffa werlden för synd, eller öfwertygga menniskans hjerta om dess djupa syndaförderf och förbrutelser i tankar, ord och gerningar emot Herrans heliga lag, och om den stora synden, som Luther i Företalet af Episteln till de Romare fallar Musten och Roten till all synd, hwaraf all säkerhet och ogudaktighet i lefwernet härfluter, nemligen orron i hjertans-grunden; det måste blifwa klart för hjertat, och göra enom ondt, att man så litet eller intet åttat Frälsaren, som gått för oss i döden, icke älskat och tänkt uppå honom, som tänkt uppå oss, och så högt äls-

stat oss, att Han gått i döden för oss. Den Helige Ande måste och tillita prisa Frälsaren, det är, ställa Hans härliga och stora Person, Hans heliga Wandel, Kors, Marter, Sjålaångst, Sår, Blod och Död så för hjertat, att man icke längre will neka honom detsamma, att man annammar honom, tror på honom, hänger wid honom, älskar honom, håller honom och will icke öfwergifwa eller släppa honom.

Utom den Helige Ande, och ett sådant den Helige Andas werk i hjertat, kan ingen i tron falla Jesum en Zerra eller blifwa salig.

Mine Afstelige! Gud war i Christo och försonade werlden med sig sielf, och förebrädde dem icke deras synder: Gud hafwer nu bestickat ibland oss försoningens ord. Guds kärleksfulla påminnelse och förmaning till Eder är nu denna: Låter försona Eder med Gud!

Hörer och besinner hwad Aposteln Petrus säger: Wetter att I ären återlöste, icke med det förgångeliga silfwer eller guld, utan med Jesu Christi helga och dyra Blod, såsom med ett menlöst och obesmittadt lams blod, 1 Petr. 1: 18, 19.

Får den Helige Ande lära Eder, att tro detta så, att Edra hjertan så derom en lefwande öfwertygelse och känning, så tvingar wisserliga Christi kärlek Eder så, att I mer icke hafwen hjerta att lefwa Eder sielfwom, köttet och werlden, som tillsörne beklägligen stedt, utan honom, som för Eder död och uppstånden är.

Tänker då uppå honom, som af syndare sådana gensägelse led emot sig sielf; älsker honom, han hafwer först älskat oss.

Talet om Jesu kärlek till oss, Hans lidande, marter, blod och död för oss har en gudomlig kraft att beweka, röra och omwända de obewekelige och oomwände hjertan. Detta har bewekt, wunnit, intagit och rengjort mitt elända och orene hjerta: det kan och bewisa samma werkan på allas Edra hjertan, om I allenast wiljen låta försona Eder, och icke förhärda Edra hjertan.

Jag böjer nu min knä till Herren och beder, att Han wille lägga denna min sista bön och förmaning till Eder med ett gudomligt intryck och werkan uppå allas Edra hjertan, som detta efter min död läsen, att någon syndig och säker själ häraf måtte blifwa uppwäckt, fräls-

och saliggjörd, och med mig och alla genom Jesu blod frälste och saliggjorde syndare uppstå med fröjd en gång på Herrans Jesu härliga tillkommelses dag.

Och härmed räcker jag nu Gder, mine älskelige Wänner och för detta käre Åhörare, handen till det sista farväl! Läfswad ware Herren för all sin barmhertighet och långmodighet emot mig, den grofwaste och störste syndare. Jag går wäl bort, till kroppen, till des änden kommer, och hwilar mig, att jag må uppstå i minom del, när dagarna hafwa en ända, Dan. 12: 13. Men till min själ får jag nu i morgon intaga den härlighet, som genom Jesu försoning är förwärfwad. Der skall jag i ewighet alldrig tröttna att kyssa Guds Lams genomborrade fötter, och med hela den utwalda skaran sjunga utan återwändo: Du äst wärdig att taga låf, och ära, och pris, ty Du äst dödad och hafwer igenlöst oss Gudi med ditt blod. Upp. B. 5: 9.

Nu jag tackar Dig af hjertat,
Jesu! för din myckna nöd,
För din sår och stora smärta,
För din swära bittra död;
För din ångst, den mycket swära,
Den Du led för synder våra.
Pris och ära ware Dig,
Herre Jesu! innerlig.

A M E N.
Halelujah!

Utur mitt fångelserum wid Stortorget i Stockholm d. 26 Maj, eller dagen före min afräkning kl. 4 est. midd.
Anno 1749.

Peter Sellegren.

Att föregående Afskeds-Bref är dödsfängen Peter Sellegrens eget till tankar och ord, intyga underskrefne, som, på des anmodan och med B. Consistorii tillstånd, under beredelsen till döden honom besökt och warit honom till döden följaktige. Stockholm d. 1 Juni 1749.

JOH. STENBECK.

Commisarius wid S:t Nicolai
Församling.

A. C. RUTSTRÖM.

Predikant wid Stadens Fångelser.